

éjszakába költözötté, de nélküle — hisz megtanulhattuk — hajítófát sem ér a látványos rikkantás.

Amily könnyen jött a vigasz, oly gyorsan született meg az egyezés is: ám botolja le más az éden gyümölcsfáit, igya ki fenéki olaj- és mézfolyamait; minden vedelésnek és zabálásnak eljön egyszer a böjtje. Mi a magunk részéről elégedjünk meg azzal, hogy metaforikus ékszereit nyelvünk kincseskamráiba zárjuk. Tudatlanságomban a mítosznak sem értelmét, sem értelmetlenségét föl nem foghattam; teljes épségében és ragyogásában — a genezis ködpáráiból kiemelkedve s aranykapuinak homlokzatán az Úr szeszélyes tiltásaival — haszontalanul keringett előttem. Ádámék kiüzetésének fájdalmát nem éreztem, az eredendő bűn beteges terhe sem kínozott. Saját egyszemélyes édenem, pusztá és boldog létem a halál tudata nélkül, megkímélt attól, hogy tiltott fájával a másikat, a kétszemélyeset, a kegyetlen Felmondás színhelyét csöppet is fájaltam. Romjaiban — új szavaim gyöngyhalmazaként — úgyis az enyém volt. Elosztogathattam. Dúsgazdag melléknév-tulajdonosként el is fogott menten a jótékonykodás. Röstelltem valósággal az napi váratlan nyereségemet. Talán szombat lehetett, anyámat Edelstein úr valamelyik lánya újra átszólította tüzet rakni, a kútból vizet merni, vagyis az üdvösségüket folytatólagosan megóvni a cselekvés bűnétől; mi, bakalódó testvérek, magunkra maradtunk. No, mit kaptál, törött mécses? Főlényes mosollyal csörgettem meg az ékszereimet: gyémánt, zafír, opál, smaragd — és legyen ki-ki boldog az egy szál csillagával! Gyalogpaszuly az én paradicsomi ékszereim között.

K. ZS. SÍRJA ELŐTT

S ha már volt miből, és mivel a vetköztetés jogát — újólág is éppen mások gyakorolták rajtunk: serényen költekezni kezdtem, új színekbe öltöztetve magam körül a világot; a szennyes égboltot előlegnyárral is megajándékozva azúrkékbe vontam, a vedlett konyhaszekrényt rezedazöldbe, anyám borongós arcát eljövendő napjaival együtt hamvas-barackosba; haját, a gesztenyeragyogását, telehintettem líbiai ametisztel, arany nyakláncát igazgyöngyökkel díszítettem föl, kedvem szerint csillámló fülbevalót is keresve hozzá: zafírt hétköznapra — kukoricakapáláskor —, shirázi türkizt ünnepi viselés végett. Apámnak drágaköves zsebórát ajándékoztam, ezüstláncosat, amihez már csak mellényt kellett volna csináltatnia, és volt egy szomszédfalusi, egyszer látott szere-